

A L B E R T O B A C O I

Mierea Pământului

Documentul 2

Anexă scrisă în completarea seriei

Vorbind cu Dumnezeu

Data publicării: 24.05.2024

GGKEY:QTLK2U3WN4B

Contact

Mobil: +40 720 897 250

e-mail: wordpress@vorbindcudumnezeu.com

vorbindcudumnezeu.com

Copyright © 2024 Alberto Bacoï
Toate drepturile rezervate.

Inima Materiei

Toate sufletele, indiferent de gradul de conștiență pe care îl dețin, vor trece prin proba vieții trăite în trup, pe Pământ, pentru a își debloca potențialul prin accesarea puterii interioare. Ca să își poată continua călătoria de după moarte acestea trebuie să se trezească în timpul vieții terestre și să urmeze cu strictețe indicațiile lăuntrice.

Dar de ce am ales această lume minusculă și nu alta similară pentru desăvârșirea voastră, te întrebi? Deoarece Pământul este chiar inima formei finale a Universului. Pământul găzduiește cea mai mare varietate de gânduri formalizate și reprezintă punctul de început al lucrării divine.

Inima materiei era pustie și sălbatică și prea puțin luminată. Atunci, prin voința Sa, Începătorul, care este Dumnezeu Tatăl și în același timp Iubirea Infinită, a creat toate cele ce pot fi observate, mai întâi ca gânduri pure, apoi gândurile au devenit forme cu ajutorul proceselor naturale. Și toate gândurile lui Dumnezeu trebuiau coborâte în inimă, la fel ca în viziunea lui Iacov, pentru ca Iubirea să le facă independente și indestructibile.

Nu în multe locuri din acest Univers poți contempla albastrul cerului senin stând tolănit pe iarbă sau la plajă, în pielea goală. Unele ființe merituoase nu au șansa de a simți atmosfera lumii care le găzduiește, ci se învelesc în straturi protectoare și respiră doar aer filtrat. O astfel de judecată nu se abate asupra ființelor locuitoare din cauză că au păcătuit împotriva Mea, în realitate ele s-au angajat să repare ceea ce au stricat părinții lor; iar părinții lor sunt ele însele, dacă înțelegi ce vreau să îți spun.

Nu în multe locuri din acest Univers poți călca zăpada pură, care scârțâie sub ghetete tale, în timp ce asculți sunetul fulgilor care ți se aștern pe geaca realizată din fâș, admirând ninsoarea. Unele lumi ard în flăcări și sunt locuite de ființe de foc, care sunt spirite și prin urmare pot crea tot ce au nevoie din focul eliberator pe care îl stăpânesc. Altele sunt lumi înghețate sau sterpe, iar

locuitorii lor trăiesc în buncăre încălzite pe căi naturale. Vezi tu, Pământul are puțin din toate, ca voi să cunoașteți cât mai mult și să simțiți la maximum. Și toate câte le veți învăța de la Mine prin intermediul lumii vă vor folosi atât în viața aceasta cât și în călătoriile voastre viitoare. Căutați profunzimea, sub realitate se ascunde clarvederea.

Mai întâi este eterul, nimicul alcătuit din particule spirituale nemanifestate, care dacă ar putea fi observate, deși nu pot fi, ar arăta asemeni unui gaz amestecat cu fum. Particulele care formează substanța invizibilă care există peste tot se atrag între ele și, acumulându-se, dau naștere unor mici centri energetici, care încep să se aprindă. Apariția în număr extrem de mare a acestor centri energetici formează primul norișor observabil. Înmulțește fiecare norișor care este format din miliarde de centri energetici cu alte câteva miliarde de miliarde de norișori și astfel vei obține o nebuloasă.

Această pânză cosmică va repeta procesul, atrăgând către ea diverse substanțe sau corpuri care plutesc în spațiu. Micii centri energetici vor căpăta astfel volum și își vor mări capacitatea de atracție. În final aceștia vor deveni sori și planete, iar în mijlocul pânzei cosmice se va forma un soare central. Toate galaxiile, cu soriile lor centrali, cei secundari și sistemele planetare, orbitează în jurul unui soare primordial care dăinuie încă de la începutul creației.

Cercetătorii spirituali au concluzionat existența a șapte sori primordiali, în jurul cărora orbitează toată materia observabilă; puncte de început pe care știința modernă le numește universuri. Adevărul este că există mai mult de șapte, dar acest lucru nu ne privește pe noi acum.

În continuare planetele aflate în proces de formare se vor izbi unele de altele până în momentul în care vor învăța ordinea, apoi se vor liniști și își vor cunoaște și urma traiectoria. Atunci când fiecare element își va intra în rol va începe procesul de filtrare a materiei. Spiritele blocate în materie vor crește în conștiință, din acest motiv ele vor dori să se elibereze, îmbrăcând veșminte mai puțin dense și din ce în ce mai frumoase. Pe măsura evoluției formelor va crește și gradul conștiinței sufletelor lor, dar aceasta se va întâmpla aproape de sfârșit; căci în dansul creației doar Tatăl este conștient, făpturile sunt trezite treptat, repet, mult mai târziu, atunci când lucrarea este gata.

Explorând mediul exterior, în felul acesta ele consumându-și experiențele, sufletele vor deveni curioase să afle cum ori de ce

există, cine se face responsabil pentru apariția vieții sau ce le-a determinat să își dezvolte inteligența?

Începătorul alege să rămână în umbră. El nu se arată, totuși poate fi perceput prin marea Sa lucrare, în inima omului, care îi este asemănătoare. Doar prin repetarea procesului de purificare, cu un scop stabilit de la începutul lumii, Creatorul i se revelează ființei devenită spirituală încă din trupul de carne, care se pregătește să părăsească materia și să devină un spirit pur. Aceste suflete privilegiate simt grația Celui care nu a dormit niciodată și dezvoltă o comuniune cu El, prin intermediul căreia hotărâsc următoarea eliberare planetară.

Trezirea tuturor sufletelor și eliberarea spiritelor lor durează un veac. Eu, ca Tată al tuturor creaturilor, vă aduc la cunoștință faptul că veșnicia ascunde un infinit de veacuri.

Sufletul trăiește un infinit de veacuri?

O viață trăită în trup, pe care omul și-o duce până la capăt, durează între aproximativ cincizeci și nouăzeci de ani pământești. Cea a sufletului se poate întinde până la sfârșitul veacului.

Ce se întâmplă cu un suflet care moare?

Sufletele nu mor. Acelea care dispar devin spirite pure sau se întorc la Mine și redevin Eu.

Când se întâmplă ca un suflet să devină un spirit pur ori să se întoarcă la Tine?

Cauzele diferă și sunt multe. Unele suflete își ating scopurile și astfel cunosc faptul că nu mai este nevoie de ele.

Cum procedează un suflet care a hotărât să părăsească lumea lui de proveniență, cu scopul de a se naște în trup pe Pământul nostru sau pe o planetă similară? Există un dispozitiv tehnologic creat de cele mai luminate minți din Univers care ajută sufletul să călătorească prin spațiu cu viteza luminii și să pătrundă în fătul aflat în uterul născătoarei?

Nu este nici pe departe așa cum presupui. Ființele primitive, asemeni acelor pe care le-ai cunoscut pe Pământ, au nevoie de dispozitive tehnologice pentru a își muta greutatea din punctul în care se află în punctul în care își propun să ajungă. Cu cât devin mai rapide cu atât aceste dispozitive sunt mai nesigure. Mai mult decât atât, chiar și viteza luminii este o mișcare lentă care sufletelor călătorește nu le este de folos.

Vezi tu, în comparație cu trupul carnal sufletul nu are masă, chiar dacă într-un fel are și prin urmare nu întâlnește asemenea dificultăți. El poate pătrunde prin obiecte solide, poate să dispară dintr-un loc și să apară în altul.

Dacă focul curiozității mele nu se abate de la ordinea stabilită de Tine aș vrea să explici pe înțelesul meu și al cititorilor procesul întrupării.

Sufletul este capabil să își dizolve forma aici și să și-o recompună în alt loc. Mai exact, el își lasă în eter fiecare particulă de materie din care este alcătuit și circulă cu viteza gândului până în locul hotărât, unde selectează alte particule de materie și își recompune forma. Mișcarea unui suflet este atât de rapidă încât dispariția și apariția lui se produc instantaneu.

Vai de mine, ce greu este de conceput! Dacă sufletul își lasă forma în atmosfera Pământului și își creează alta pe lună oare va arăta la fel, nu va pierde nicio latură a unicității sale? Dar dacă nu va găsi acolo substanța necesară recompunerii?

Linștește-te, în primul rând. În al doilea rând înțelege faptul că sufletul care dispare dintr-un loc și apare în altul își creează aceeași formă și nu alta asemănătoare, din substanța spirituală care există peste tot și nu din gazele care plutesc în spațiu sau în atmosferele lumilor. Căci și sufletul este tot un înveliș al spiritului individualizat, așa cum este trupul pentru sufletul care îl posedă. Spiritul îmbrăcat cu sufletul nu se pierde dacă și-l dizolvă și nu își schimbă identitatea sau compoziția.

Un suflet care își părăsește trupul pe Pământ și se naște în alt trup, pe o altă planetă, este alt suflet, Alberto?

Este același suflet indestructibil, care primește un trup nou și o învățătură diferită.

Învățătura Mea este aceeași în toate lumile și anume: iubeste-l pe Dumnezeu cu tot sufletul tău și pe cel de lângă tine ca pe tine însuși. Ceea ce diferă este măsura în care e înțeleasă și aplicată sau urmată. Limbile pe care le vorbești diferă, denumirile obiectelor, percepția timpului și hărțile psihologice. Bine de reținut este faptul că sufletele nu folosesc cuvinte pentru a comunica, ele știu totul despre ele privindu-se.

Revenind la recompunerea formei îți spun că sufletul dispune de inteligența necesară pentru a selecta atât tipul cât și numărul particulelor cu o precizie de neînchipuit. Înfățișarea pe care o ia simbolizează gradul frumuseții interioare. Datorită purității lor îngerii care apăreau în viziunile oamenilor în trecut erau ca niște tineri frumoși, cu vârste cuprinse între paisprezece și șaisprezece ani, când în realitate pe baza atotputerniciei monstruoase înfățișarea lor ar fi ucis oamenii de pe Pământ pe loc.

Știu că acum te întrebi cum este posibil ca aspectul plăcut al formei să simbolizeze gradul frumuseții interioare, dacă în urma

celor mai recente experiențe tu ai concluzionat faptul că este pe dos? Adevărul este că un om cu aspect plăcut și atrăgător are sau a avut un suflet pe măsură în momentul întrupării lui. Pe parcurs acesta s-a automutilat din cauza gândurilor murdare pe care le-a generat. Ia aminte că mândria este primul factor care urâțește sufletul. Iar trupul, fiind coaja lui, se urâțește și se îmbolnăvește pe parcurs și nu pe loc, tot așa cum un măr injectat cu otravă se va strica treptat și nu dintr-o dată, din interior către exterior.

Îți mulțumesc pentru aceste explicații pe care citindu-le, noi, cei care credem că știm multe, realizăm faptul că nu știm nimic.

Celor care vor fi măcar curioși să se afle le voi revela atât cât vor putea recepționa și înțelege din misterul creației.

În lumea ta de proveniență există anumite locuri considerate sacre în care sufletele se duc ca să se dizolve în mod voluntar, cu scopul de a pătrunde în lumi prin naștere. Un astfel de locaș, pe care îl vom numi gaban, care este aproximativ de mărimea unui ascensor, deține un acoperiș în formă de cupolă și șase stâlpi de susținere.

Gabanii nu dispun de o tehnologie avansată sau vreo putere magică, ei mai degrabă îi oferă liniște sufletului voluntar și dispun de o vedere panoramică. În apropierea unui gaban ți-ai lăsat și tu sufletele familie și ai dispărut. În urma ta au rămas trei petale purpurii, pe care le țin la piept de atunci și le amintesc faptul că te vei întoarce. Tot ce știu ele despre misiunea ta este că ai plecat pe Adar, mica lume periculoasă în care Marele Spirit îi trimite pe cei pe care îi iubește cel mai mult. De atunci nu au primit niciun semn de la tine, dar iubirea lor dăinuie.

Sufletele voluntare își iau rămas bun de la cele dragi și apoi pleacă în acele locuri spre care urcă precum într-o expediție. Ca să îți construiești o imagine mentală apropiată de cea reală imaginează-ți că gabanii sunt construiți în munți. Ajunse în locurile sfinte ele petrec chiar și patruzeci de zile în solitudine, creând o comuniune cu Mine, Marele Spirit, până la dizolvare, perioadă în care Eu le furnizez informațiile necesare cu privire la lumea în care urmează să se nască; aceasta din urmă devenind posibilă doar prin iubirea Tatălui care sunt.

Există posibilitatea ca un suflet să se piardă în lumile primitive și să nu se mai întoarcă la cele dragi?

Marea majoritate se pierde.

Atunci cum îndrăznesc să plece?

Sunt nevoite să o facă.

Mă încearcă o stare de dor și claustrofobie imaginându-mi!

Mai departe, odată dizolvat, sufletul voluntar pătrunde în făt treptat și preia frâiele trupului gazdă. El plânge mult, dar tristețea scoate la suprafață tot ce are mai bun și îi aduce victoria. La finalul vieții terestre își extrage substanța sufletească din trupul desuflăit și se întoarce în lumina lui natală, de o mie de ori mai strălucitor și mai fericit.

Sărbătoarea sufletelor care s-au oferit nu se va sfârși. O sută patruzeci și patru de mii de suflete asemeni ție contribuie și au contribuit la altoirea rasei umane. Și niciunul nu s-a pierdut și nu a murit.

*Cum m-aș putea convinge că ceea ce am scris este adevărat?
Cum te-ai putea convinge că nu este?*

Ai dreptate, nu aș putea.

Dacă vei crede ceea ce ai citit în primul rând viața ta nu va mai fi la fel de monotonă. În al doilea rând îți vei oferi șansa de a descoperi și alte lucruri și vei dobândi convingeri noi, sănătoase și benefice. În cazul în care nu vei crede vei fi un alt orb, asemeni celor câteva miliarde care se nasc, trăiesc și mor în van. Judecând situația în felul acesta, pe viitor vei ezita să mai pui la îndoială cuvântul Celui care nu a dormit niciodată.

Dar, Dumnezeu, nu am spus-o ca și cum nu aș crede, ci mai mult din dorința de a dovedi lumii revelația care îți taie respirația și a îți oferi și mai multă putere.

Nu te preocupă, muștrarea nu ți se adresează, ci este ceea ce ar fi bine să știe cei care nu pot renunța la educația primită nici dacă i-ar trage Hristos de urechi. Adevărat îți spun că mai bine este să intri în Împărăția lui Dumnezeu îmbolnăvit, schilodit sau ciung, din cauza eforturilor pe care le-ai depus în acest scop pe parcursul vieții trăite în trup, decât să nu intri deloc. Rănile ți se vindecă de la sine, dar mântuirea trebuie să o câștigi prin puterile tale și în mod special prin abandonare.

Prin urmare, mai bine scrâșnești din dinți de durere atât timp cât trăiești, ca suferința să îți purifice sufletul și să devii stăpânul tău pentru toată veșnicia, decât să rămâi inactiv pentru totdeauna, bucurându-te de luxul unui Pământ trecător, pe care lenevești în spirit.

Dat fiind faptul că ți s-au descoperit toate aceste lucruri și că te-ai străduit câtuși de puțin să urmezi calea, cu toate că ești de părere că ai dat totul pentru Numele Meu, cauză datorită căreia sufletul tău a crescut îndeajuns, următoarea ta „întrupare“ va fi de natură planetară. Fenomenul se va produce după răgazul pe care ți-l vei lua pentru a îți revedea familia.

Orice om cât de cât lucid la minte realizează faptul că Eu nu am creat sufletul uman doar pentru viața aceasta de pământean, plină de amărăciune, al cărei sfârșit înspăimântător vine atât de repede, ci l-am destinat infinitului de posibilități, dar în care are nevoie mai întâi să creadă ca să pășească. Dacă părinții tăi care cunosc atât de puțin și sunt limitați în toate aspectele, și te iubesc pe măsura supunerii în fața lor și a realizărilor tale, se străduiesc să te pregătească pentru viitor, ca să ai un serviciu și un minim de resurse asigurat, s-a dovedit că au avut dreptate sfătuindu-te să îți finalizezi studiile, nu cu atât mai mult îți vrea binele Tatăl tău care te iubește de la începutul și până la sfârșitul creației și caută să te pregătească pentru o existență viitoare?

O, Doamne, nu am gândit niciodată atât de clar și de simplu! Îți mulțumesc și Te iubesc.

Vezi tu, din viața trăită pe Pământ, care este doar o pregătire pentru veșnicia care pentru unii dintre voi a început, tu vei ieși cu lecțiile învățate și cu temele făcute. Faptul că ai hotărât să lași o porțiță deschisă pentru ceilalți este o decizie altruistă, expierea stă totuși în voința fiecăruia. Eu și cu tine am putea lungi dialogul „Vorbind cu Dumnezeu“ la nesfârșit, capitol după capitol, viață după viață, dar mintea nu ar putea cuprinde măreția Mea în ea. Chiar dacă ar atinge un nivel record de înțelegere prin dedicare și exercițiu în scurt timp l-ar uita. Atunci efortul ambelor părți ar fi zadarnic. Scopul este să vă finisați sufletele și să asimilați prin intermediul lor, căci tot ce ține de lume va rămâne în lume odată cu eliberarea de ea.

Dobândirea înțelepciunii vine odată cu degradarea trupului. În fond toate lucrurile respectă ordinea divină și prin urmare cu cât acumulezi cunoașterea adevărată cu atât te afli mai aproape de desăvârșire dar și de distrugere. Aceasta înseamnă că antrenamentul tău este pe cale să se încheie și te pregătești să începi viața reală pentru care te-am creat.

În tinerețe, în ciuda faptului că ești frumos și sănătos sau că dispui de o cantitate considerabilă de energie nu cunoști nimic. De aceea te raportezi la viață în mod superficial, îți pui în valoare doar aspectul și îți alegi jumătatea ținând cont de același criteriu, fără să ai habar ce grad de suflet stângi la piept. Acesta din urmă poate fi un înger liber sau un diavol condamnat.

Rostești adevăruri tulburătoare, care pătrund până în ultimul colțisor al inimilor noastre.

Acum că ai aflat scopul scurtei vieți terestre în care nimic nu dăinuie nu trebuie să renunți să te mai îngrijești de ea. Căci cum

te-ai putea bucura într-o viață viitoare dacă nu ai învăța de aici bucuria? Cum ai iubi dacă nu ar avea nimeni nevoie de iubirea ta? Unde altundeva ți-ai însuși smerenia și răbdarea dacă nu în inima materiei, care a fost și este școala tuturor îngerilor?

Ai menționat faptul că sufletul voluntar plânge mult pe durata călătoriei terestre. De ce, care este cauza sau scopul?

Cauza este lipsa iubirii. Scopul este eliberarea de materie, iar durerea este efectul dezlipirii care se produce pe parcursul vieții. Vorbim despre absența iubirii aflându-ne în inima materiei?

Inima materiei era pustie și sălbatică și prea puțin luminată. Atunci, prin voința Sa, Începătorul...

Am recitat, dar afirmația Ta nu mă înveselește.

Atunci când te doare, Dumnezeu caută să te dezlipească de ceea ce nu ți mai folosește sufletului care ești. Trebuie să știi că un om puternic nu cedează din lipsă de voință sau constrângere, ci se detașează în momentul în care recunoaște că a sosit timpul. Chiar dacă este greu de crezut, un suflet trezit se îndrăgostește de diminețile petrecute în solitudine.

O floare în ghiveci, la fereastră. Dimineți lungi și solitare, cu raze de soare pătrunzând prin perdele. Admirație pentru creație, o carte înălțătoare și un gând de recunoștință, este rețeta perfectă a sufletului dornic să se dezlege de lumea care l-a îmbolnăvit.

Pe parcursul vieții omul moare de mai multe ori, căci sufletul, al cărui scop măreț este să se unească cu Spiritul, ucide părțile materiale grosiere care îl împiedică. Cele mai întâlnite astfel de cazuri, care sunt resimțite de om drept eșecuri, sunt opere divine și îngerești.

Trăia odată un om bun, care a fost răpus de o boală neașteptată ce i-a provocat suferință mai bine de zece ani și l-a adus la faliment. El, în tinerețe, a fost frumos și priceput și a întemeiat o familie alături de o soție tânără, cu care a avut patru băieți și o fată. Avea de gând să mute munții împreună cu fiii săi atunci când ei vor deveni bărbați.

Timpul i-a fost martor, priceperea s-a legat de copii așa cum își imaginase, iar de frumusețe și succes niciunul nu ducea lipsă. Cu toate acestea boala pe care i-am trimis-o l-a trântit la pământ, izbitura fiind resimțită nu doar în familie, ci și între rude și prieteni apropiați. Tinerii rămăseseră singuri și descurațați, iar pe tatăl lor neputincios, în care creștea iubirea Mea, îl condamnau pentru sărăcia, rușinea și neîmplinirile lor.

În tot acest timp sufletul despre care îți vorbesc se judeca în sinea sa din cauza faptului că iubirea pe care le-o purta nu avea

puterea de a îi mângâia. La final a înțeles că numai părăsindu-și trupul le va putea oferi mai mult. Și așa a fost: el a murit într-un mod aparent surprinzător; poate tragic, după o viață pătrunsă de tristețe până în străfunduri. Cei rămași în durere s-au posomorât și mai mult, apoi s-au resemnat și nu au mai luptat pentru nimic.

Atunci, în realitatea de jos, cea rece și întunecată, s-a văzut o scânteie, ca o licărire care apoi a explodat din iubirea-i nepuțincoasă încât pentru un sfert de ceas a luminat întreg Pământul. Și toate spiritele bune au venit ca să se hrănească cu iubirea care a crescut în acel suflet pe durata vieții terestre, uimite de strălucirea care a fost observată de departe. Și iubirea-i arzândă le-a chemat în jurul lumii și le-a pus la treabă, prin poruncă, fiindcă spiritele bune erau adormite la fel ca sufletele umane.

Aceste spirite bune au pornit o adevărată luptă pentru cauza copiilor Mei, împotriva copiilor lumii, care pe Pământ au primit toată puterea și condamnă lumina adevărului și bunătatea. Însă spiritele bune vor ieși învingătoare, iar dorința sufletului aparent nepuțincoș, în care a crescut iubirea Mea, va fi împlinită nu doar pentru familia lui pe care a lăsat-o în spate, ci pentru o întregă umanitate. Căci el a rămas ferm în iubire indiferent de aparențe, la fel ca o dorință care se naște, este înfăptuită și rămâne, nu se modifică pe parcurs și nu scade în intensitate.

Iubitule, ia aminte că doar dacă ai citit despre aceste lucruri ai primit ajutor. După părăsirea trupului de carne sufletul care ești va fi capabil să se orienteze singur, cu ajutorul acestui ghid spiritual pe care l-a asimilat, chiar dacă mintea nu l-a considerat ceva concret și util în momentul citirii, drept pentru care l-a uitat repede. Așa se va întâmpla în cazul fiecărui cititor.

Orele pe care le petreci contemplând nu sunt zadarnice. Dar pentru a îți întări convingerea am pregătit o nouă experiență prin intermediul căreia vei asimila importanța cunoașterii spirituale asupra unui suflet care a trăit ancorat în materie în totalitate și nu a cunoscut altceva. Repet, sufletul pe care l-am ales în vederea experienței pe care o vei expune în scris a trăit ancorat în materie și nu în materialism, confort care i-a lipsit cu desăvârșire.

Acesta a fost ultimul fragment recepționat și transcris, apoi nu am mai primit nimic întreaga zi, motiv pentru care m-am ocupat de cele lumești, așteptând. Seara, în timp ce mă întorceam acasă, înaintea mea s-a dezechilibrat un bătrân care căzând pe spate s-a lovit cu capul de bordura realizată din granit ce delimita trotuarul. Impactul nu a fost foarte puternic, consider eu, din cele văzute la fața locului. Aflat la zece metri în spatele lui m-am repezit ca să

îi ofer o mână de ajutor. L-am ridicat în picioare în ciuda faptului că era destul de greu și l-am ținut de braț preț de câteva minute.

Era un bătrân cu părul cărunt și privirea pătrunzătoare. Avea o expresie speriată pe față și nu mă pierdea din ochi chiar dacă se balansa. L-am întrebat ce s-a întâmplat cu el dar nu a știut să îmi răspundă. Totuși mă privea ca și cum voia să îmi ceară ceva și nu reușea.

S-au mai apropiat doi necunoscuți care l-au examinat cu grijă și au chemat o ambulanță. L-am lăsat pe mâini bune îndepărtându-mă de loc, din când în când aruncând o privire în spate. Pe toată durata intervenției bătrânul m-a privit cu sufletul. Totuși claritatea am dobândit-o abia în momentul în care am ajuns acasă, iar descifrarea întâmplării a avut loc o săptămână mai târziu.

În noaptea incidentului m-am trezit în spirit, în timp ce trupul meu dormea, pentru a asista la transfigurarea unui suflet care și-a părăsit recent trupul, a îl ghida și a expune acest proces în scris.

Și așa a fost: alături de mine s-a făcut simțită o formă confuză, fără rațiune și înțelegere, care era aproape imposibil de perceput. Era întunecată și sălbatică, iar forma și dimensiunea ei fluctuau. Totuși în nimicnicia care o stăpânea emana dorința de a fi ajutată, chiar dacă nu știa în ce constă acest ajutor.

M-am mirat din cauza ciudățeniei pe care o vedeam cu ochii sufletului dar în același timp eram calm și liniștit, sentimente care i-au redus zvăpăiala și au făcut-o să se așeze lângă mine, unde a stat ca un elev mut lângă învățător. La un semn al meu forma de suflet s-a alungit, căpătând o siluetă umană care stătea ghemuită, cu capul între genunchi. I-am dat gură ca să vorbească și a început să pună tot felul de întrebări despre sine și despre ce ar trebui să facă în continuare, unde să se ducă și cine se va îngriji de ea. Căci își recunoștea necunoașterea din pricina căreia nu reușea să facă nimic.

În vreme ce îi vorbeam despre sinceritate și adevăr s-a eliberat de judecata materială și s-a transformat într-un suflet curat și frumos, care semăna cu un băiat în vârstă de douăzeci de ani, dar era înzestrat și cu trăsături delicate asemănătoare cu cele ale unei femei.

Cu cât petrecea mai mult timp în prezența Spiritului din mine sufletul devenea și mai desăvârșit. Atingând gradul convenit nu a mai putut învăța prin intermediul meu, căci cunoașterea pe care eu o dețin și puterea îmi sunt limitate de trup și doar prin eliberarea de el mă pot contopi cu Spiritul Tată. Atunci frumosul suflet a plecat spre lumi îngeresti mai desăvârșite, unde îl aștepta de mii

de ani familia despre care în timpul încarnărilor nu a știut nimic. Îl chema Erela, îngerul pierdut.

Mai târziu am înțeles faptul că frântura de suflet căreia i-am redat identitatea de mic arhanghel, ceea ce a cunoscut despre ea că este până în momentul întrupării, trăise în trupul bătrânelului care s-a prăbușit pe trotuar în seara precedentă, de care la câteva ore după incident a fost forțată să se desprindă.

Deși nu am certitudinea că a fost așa și cu atât mai puțin vreo dovadă sunt nevoit să merg pe credință, căci am rămas profund impresionat de claritatea trăirii.

Dacă experiența povestită, care a fost pe jumătate de natură fizică și pe jumătate de natură spirituală, a fost reală, înseamnă că am asistat la mântuirea unui suflet, care înseamnă eliberarea de materie și întoarcerea acasă. Acest lucru este un privilegiu pentru mine și în ochii cititorilor este o exagerare.

Micul suflet a fost eliberat, însă nu tu l-ai mântuit, ci Spiritul din tine, care sunt Eu. În general îngerii nu se întrupează, în afara celor mandatori, ci veghează la sufletele oamenilor și păstrează ordinea naturală în lumi.

Nu vreau ca cititorii să creadă faptul că am puteri invizibile, cu ajutorul cărora pot vindeca boli prin atingere sau de la distanță și să caute mântuirea la cel care nu o deține. Eu nu pot nimic fără Tine, iar dovada este chiar modul chinuit în care îmi trăiesc viața aceasta simplă de om. Mă simt nevoit să clarific acest aspect, căci o persoană m-a contactat telefonic implorându-mă ca mijlocind pentru ea să îi redau vederea pe care nici medicii de specialitate nu i-au putut-o recupera.

Eu nu sunt vindecător de trupuri, nici mântuitor de suflete.

Tu ai dreptate în parte, nu și în totalitate, dar de acest aspect ne vom ocupa puțin mai târziu. Revenind la discuție îți spun că un înger neîntrupat este rebel. El nu va ține niciodată capul plecat, în pofida crezurilor umane, și nu se va supune nimănui atât timp cât Eu nu îi voi porunci să se supună. Îngerul nu va veni în viața unui om ca să îi aducă confortul și somnolența, ci ca să îl tulbure. Îl va influența fără ca el să știe, șoptindu-i la ureche, și îi va dărui înțelepciunea doar printr-un război cu sinele sau alături de sine împotriva lumii aparente. Omul adormit resimte interacțiunea cu îngerul ca pe o luptă deoarece se identifică cu materia, în timp ce îngerul este viu iar din glasul lui răsună veșnicia.

Tu te lupți cu Mihail de când te știi. De cele mai multe ori ai învins tu, totuși în final a ieșit victorios el. Este vorba de voia ta lumească și cea divină, care caută să se suprime reciproc. Orice

ar spune lumea și chiar dacă i s-ar împotrivi toată materia, voia îngerului va surveni. El este sabia Mea, picioarele și vederea.

Îngerul nu îți dăruiește pacea lumească, el te resuscitează, te face să strălucești în întunecime și îți oferă un scop. Oamenii vor muri până la sfârșitul existenței dacă nu Îmi vor asculta glasul.

Și nu este nevoie ca cineva să creadă în adevărul evident al acestui text. Acelora care vor fi atrași de Tatăl din tine, care și se descoperă în scris și pe care Îl conturezi atât de frumos, le voi revela adevărul sufletelor lor în mod personal și nu prin preoți, predicatori sau scribi. Ei vor crede în povestea lor pentru că au trăit-o, chiar dacă în momentul trăirii nu au înțeles nimic.

Aștept să mă întorc în lumea în care nu există reguli și nevoi, doar dragoste și ființe meritoase, care iubesc.

Chiar acum te îndrepti într-acolo.

Cunoști acel albastru pur pe care îl creează atmosfera atunci când cerul e senin, spre deosebire de tonalitatea mohorâtă a boltei cenușii care întunecă tot?

L-am admirat cu plăcere de mai multe ori.

Râzi de mine?

Departa de Mine intenția de a Mă amuza pe seama ta, însă tu îți formulezi în felul acesta întrebările.

Vreau să spun că este o culoare perfectă, care îmi transmite pacea și îmi accentuează dorul de acasă. Aceasta devine sesizabilă doar pe un cer în cea mai mare parte noros, atunci când se sparg norii durerii și tristețea este îndepărtată, și primești o nouă viață.

Cum ar fi bine să își continue viața un om al cărui suflet a fost chemat acasă?

Nu prin încercarea de a fugi de disconfort, este primul Meu sfat. Cauza durerii care apare în procesul dezlipirii de identitatea provizorie este atașamentul de materie și nu procesul înălțării în sine. Ferice de oamenii care suferă pe parcursul vieții, sufletele lor își rup din timp legăturile pământene și pășesc în Împărăția lăuntrică.

Analizează un bătrân credincios dar nu religios, care moare împăcat cu gândul că i-a sosit timpul pe care l-a așteptat și care l-a găsit pregătit. El înțelege în anumită măsură faptul că orice ființă se supune procesului natural de filtrare a materiei și simte iubire și admirație pentru cei pe care îi lasă în spate și pentru cei pe care urmează să îi întâlnească. Sufletul său s-a detașat încă din timpul vieții terestre de lumea mondenă și de dorința de a se afirma și a domina, în ciuda faptului că și-a trăit bătrânețea mai mult singur, compătimit de sătenii sociabili și aparent mai veseli.

Eu așez lucrurile astfel în beneficiul sufletelor care vin de sus și care au nevoie să fie smulse din această lume mai degrabă decât chemate, odată ce au hotărât, pe deplin libere, acest lucru.

Ei bine, sufletele cerești se atașează mai repede și mai tare de persoane, lucruri și locuri, căci în esență sunt mai simțitoare și din cale afară de perfecționiste. Din acest motiv sunt supuse la pierderi mari, cum ar fi imaginea socială la care au lucrat întreaga viață, persoana iubită căreia i-au jurat iubire până la moarte și dincolo de ea, poate familia.

Este incredibil de greu!

Din acest motiv rupturile trebuie să se producă aici, în inima materiei. În realitatea sufletelor orice eliminare sau însușire este aproape imposibilă.

Un suflet este capabil de multe lucruri supranaturale, știu ce vorbesc, iar lui Dumnezeu nimic nu îi este imposibil.

Este adevărat că sufletul are abilități de neînchipuit, dar nu și pe cele cu care a fost înzestrat omul și prin urmare nu se poate desăvârși fără uneltele concepute pentru a îi servi în acest scop. De pildă sufletul poate fi prezent în trupul tău de carne și în același timp să stea alături de Mine în văzduh, și nu va lipsi nici de lângă tine, nici de lângă Mine. El poate pătrunde prin materia solidă și se poate izbi de ea dacă dorește. Sufletul sfidează timpul la propriu, deoarece în realitatea lui timpul nu este un adevăr, ci o lege naturală hotărâtă pentru organizarea materială.

Un suflet întrupat poate călători în timp prin intermediul procesului detașării de trup până în perioada în care părinții lui au fost copii, privind la o fotografie veche, realizată în alb și negru, care îi reprezintă. Acesta va sfida timpul stând alături de ei în prezentul în care s-au fotografiat, fără ca părinții să simtă prezența sufletului pe care habar nu aveau că peste câțiva zeci de ani îl vor aduce pe lume. Prin urmare puterea sufletului este de neconceput pentru mintea umană. Totuși el nu cunoaște ordinea naturală și nu are rațiune, nici capacitate de desăvârșire. Prin urmare, cum ești și cât ai reușit să devii în momentul părăsirii lumii materiale așa vei rămâne până la următoarea întrupare.

Iată că ți-am dezvăluit motivul întrupării sufletelor. Dacă nu ar fi fost așa nu v-ați mai fi întrupat niciunul, căci de societatea mizeră a oamenilor chiar și diavolii fug.

În clipele cele mai cenușii, atunci când te copleșește durerea și nu mai vezi nimic în afară de durere, oprește-te și respiră, apoi întreabă-te ce este acest sentiment răvășitor și cine îl produce? Lumea care îți amintește faptul că nu ai reușit? Poate numele tău

deja cunoscut, care îi deranjează pe mulți, sau creațiile care îți sunt luate în batjocură, eșecul pe plan sentimental, bunătatea de care profită toți?

Eu sunt realitatea din spatele tuturor formelor. Scopul pentru care lumea exterioară aruncă cu noroi în tine este acela de a te determina să îți întorci privirea spre interior, ca până la finalul vieții să te eliberezi de materie în totalitate. Alberto, adevărul vă eliberează la propriu, nu la figurat. El vă eliberează mai întâi de realitatea aparentă și ulterior de cea a trupul greoi, de carne, ca să pășiți în sfere înalte și mai blânde, care sunt lumi spirituale și fizice altoite.

Omule bun, prăbușirea visurilor tale nu ar trebui să te doboare și pe tine. Visurile cărora le-ai dat naștere sunt legate de această lume, deoarece în afara ei tu nu ai cunoscut altceva. Voi, oamenii, în general, vă așezați petalele dorințelor pe mare sau pe pământ, însă valurile mării vă strică planurile iar vântul deșertului vi le împrăștie. Apoi vă întristați până la îmbolnăvire, așa cum nu au făcut-o nici sfinții care au fost crucificați. Materializarea v-a ucis flexibilitatea, iar acest lucru este ceva rău, deoarece lumea de jos și așezământul ei nu au fost menite să dăinuie.

În fiecare dimineață tu primești o nouă viață și toată energia necesară pentru a îți duce ziua până la capăt. Fiecare răsărit de soare te umple de idei noi și îți dăruiește o nouă viziune, în vreme ce apusul te descarcă de ele. Te-ai născut cu mâinile goale și tot gol vei pleca. Lumea își va aminti cu dor și părere de rău de tine, din cauza faptului că nu te-a susținut mai mult la timpul hotărât. Atunci sufletele adormite vor ști că au fost preocupate cu răul și că în cea mai mare parte a vieții lor au neglijat ceea ce este bun. Totuși așa a fost scris să se întâmple, ca paharul ignoranței și al vicleniei umane să se umple și judecata să își intre în drepturi.

Mângâierea sufletului trezit este cunoașterea voinței Mele de sine stătătoare care păstrează lumea complet liberă, indiferent de faptele ei rușinoase și cumplite. Dacă v-aș arăta ziua pe care am pregătit-o pentru fiecare nu ați mai rata niciun răsărit, ați umbla prin orașele necunoscute și ați saluta străinii, v-ați binecuvânta dușmanii, i-ați îmbrățișa pe cei care vă sunt alături și ați privi în inimile voastre luminate viețile viitoare, liniștiți.

Întâlnesc zilnic la serviciu o bătrânică pe care o salut fără un motiv întemeiat. Ea este retrasă, poate din timiditate ori prea mult bun simț, însă odată mi-a răspuns voioasă, iar ceea ce mi-a spus m-a lăsat tăcut. Mi-a amintit faptul că zilele ne sunt numărate și că pe parcursul vieții noi ne credem nemuritori în trup. În prezent

urmează un tratament împotriva cancerului, cu toate că medicii nu i-au dat șanse. În ciuda cruzimii verdictului ea zâmbeste și se bucură de tot. Admirând răsăritul care colorează albul nesfârșit al iernii și îl seamănă cu picături de viață, încât face să se bucure și păsările, realizez că iubind cerul devine mai frumos. Într-un fel Pământul este cel mai bun mijloc pentru a te cunoaște și crea, iar fantezia sufletească care sfidează ordinea divină în felul acesta o învață. Doar prin întrupare sufletul își află locul în marea creație și percepe cu ochi lucizi minunata lucrare.

Așa este. Începi să înțelegi mai mult și recunoști adevărul așa cum este căci îți este revelat în interior; iar maturizarea spirituală nu întârzie. Dacă ți-ai vedea acum strălucirea ai orbi, voința te-a adus acasă, printre cei vii.

Îți mulțumesc pentru această șansă.

Tu gândești ca Dumnezeu, nu ca omul, în momentele tale de concentrare și profunzime. Uneori mai revii la vechile obiceiuri umane și îți manifesti slăbiciunile, dar și acest aspect al tău va fi înlăturat. Eu sunt Cel mai mare Domn și Singurul și se cuvine să fii înconjurat de domni asemeni Mie, care să Îmi lucreze sau mai bine zis prin care să lucrez.

Ajută-mă să fac ceva care Îți place Ție, care mă împlinește pe mine și îi ajută pe ceilalți. Mi-ar plăcea ca omenirea să înțeleagă ce este viața cu adevărat și să se bucure pentru binele aproapelui, nu pentru răul lui, și totul s-ar schimba. Să rătăcești pe Pământ și să nu cunoști exact motivul este moartea din care am gustat toți. Inspiră-ne acolo unde suntem și unde vom pleca, rămâi alături de noi până la sfârșit.

Trăind în trup vorbește mai degrabă durerea prin noi decât noi înșine. Dacă aș da frâu liber minții mele aș deveni un plângăcios și un acuzator, un alt nemulțumit nebun al lumii, care caută să își facă dreptate în stânga și în dreapta, iar în prostia lui Îl condamnă chiar și pe Dumnezeu. Ei bine, chiar și binele înfăptuit cu sufletul adormit este un bine corupt și o fandoseală împuțită, săvârșită în ochii lumii din dorința de recunoaștere. Totuși recunoașterea ei nu ne ajută pe plan sufletesc.

Astăzi dețin multe lucruri frumoase și utile, care mi-au lipsit multă vreme, însă mângâierea mea rămâne cuvântul Tău, cu care mă hrănesc în inima materiei primitive, care la prima vedere pare abandonată și în care locuitorii cred că Dumnezeu a murit.

Atunci când nicio voce nu te mai poate tulbura, iar fericirea ta nu mai caută validare din partea oamenilor, cunoaște faptul că ai ajuns acolo unde trebuia. Pământul este inima Universului

cunoscut și necunoscut, și nu doar punctul de bază al sistemului solar sau al galaxiilor apropiate. Dacă ați ști să priviți Cosmosul din punct de vedere spiritual ați observa că Pământul luminează cel mai tare, și îl umple. O, voi, înțeilor la minte, Eu sunt chiar Spiritul viu al Pământului, care îl ține.

Oamenii conștienți, care înfăptuiesc binele în inima Mea din proprie inițiativă, regenerează în timp real țesutul formei finale a Universului și activează miliardele și miliardele de atomi care sunt corpuri cosmice, fără ca ei să știe. Aceștia pot fi comparați cu globulele albe regăsite în sângele care irigă corpul omenesc. Iertarea și iubirea care cresc într-un suflet aparent neînsemnat, ca cel al unui om care trăiește pe Pământ, poate elibera de judecată toate lumile care au fost create în toate timpurile.

Vezi tu, cea de care vă plângeți și pe care o tot blestemați este lumea Mea, pe care am creat-o Eu, și ea trebuie să rămână liberă pentru scopuri mai mărețe decât îți poți închipui. Celelalte lumi sunt creația voastră, în conformitate cu lumina lăuntrică pe care o primiți în inimile voastre atâta vreme cât trăiți. De aceea multe locașuri locuibile din Univers sunt pământuri sterpe și urâte, pe care nu poate rezista nicio făptură. În lumea Mea perfectă, care este Pământul spiritual din care în realitate nu ați explorat mai nimic, făpturile de toate tipurile au primit șansa de a deveni una cu Dumnezeu. După proba vieții terestre sufletele absolvente vor deveni suflete planetare, cărora Eu le voi da în custodie corpuri cerești pe care să le îngrijească și să le aducă la maturitate prin înțelepciunea lor. Câte miliarde de ani va persista întunecimea voastră depinde de deciziile pe care le luați.

Sufletele care vor crește pe parcursul întrupărilor vor deveni suflete planetare. În schimb acele suflete bune, care nu au reușit să se dezvolte atât cât să poată găzdui o lume, vor fi repartizate în lumile pe care le veți crea voi, fiecare după gradul său de merit. Iar sufletele rele, care nu s-au putut dezvolta în ciuda sutelor de vieți carnale pe care le-au trăit, vor deveni prizoniere ale iadului propriu, indiferent unde s-ar afla din punct de vedere fizic.

Chiar în acest moment tu trăiești în Mine. În viitor mii de alte suflete meritoase vor trăi în tine, lumea iubitoare și unită care cu ajutorul Meu ai devenit.

Nu știu dacă înțelegi valoarea fiecărui cuvânt citit, dar de un suflet trezit, care trăiește în trup pe Pământ, depind miliardele de miliarde de ființe care alcătuiesc forma finală a Universului. Omul dobândește în viața terestră cât alte ființe de pe alte stele în sute de mii de ani. În același timp un suflet adormit, chiar dacă a fost

înzeztrat cu inteligență, se situează sub nivelul tuturor rasele de animal. Omul lumii nu are un Dumnezeu interior, care să decidă pentru el și care în realitate este chiar ființa întrupată, învelită în suflet și ulterior în trup. Stăpânul omului lumii este un alt om mai dominant, instituția religioasă, guvernul, poate compania la care lucrează, echipa de fotbal, banul sau viciul.

La această lumină spirituală care a coborât printre oameni au acces doar cei care mai iubesc câtuși de puțin. Iubirea purtată pentru un partener de viață, pentru un părinte care a plecat sau un animal de casă, pentru natura cea minunată, reprezintă biletul vostru de trecere.

O iubire dezinteresată modifică structura sufletului. Efectele devin observabile mai târziu și la trup. Căci omul cu sufletul aflat în dezvoltare devine mai cald și mai înțelept, și se maturizează. El captează nenumăratele oportunități care există în spațiul exterior, pe care înainte de transfigurare nu le-a observat, și pășește pe cărări noi și își dezvoltă noi aptitudini. Odată cu împlinirea interioară el dobândește toate cele de trebuință pe plan material și își recunoaște cerul interior pe care îl consideră cel mai prețios dar. Așa se întâmplă și cu forma finală a Universului atunci când un singur pământean se leapădă de trufia aducătoare de suferință și iubeste sănătos și liber.

Acesta este Dumnezeu pe care Îl iubim! Sufletele trezite mă vor adora până la sfârșitul lumii datorită faptului că am reușit să extrag de la Tine înțelepciunea și iubirea acestea pentru noi. Dar eu nu am făcut nimic, doar am permis inspirației să pătrundă prin mine. În realitate sunt un slujitor necredincios și leneș al Tău care nu merită darurile pe care i le-ai pregătit.

Caută numai un cuvânt nedumnezeiesc în vorbele Mele, comparându-le cu scrierile lui Moise, cu cele dinainte de el și după el și cu evenimentele care au avut loc pe planetă, iar dacă vei găsi numai unul vei fi îndreptățit să te îndoiești de ceea ce ai citit. Cu toate că nu am vorbit niciodată atât de clar, susții tu, și-am vorbit adevărul despre care marea majoritate nu cunoaște nimic. Voi vă nașteți și muriți, Eu sunt, și nu promit niciodată ceva ce nu sunt capabil să înfăptuiesc.

Oamenii nu mai știu ce i-ai vorbit lui Moise și ce au inventat evreii mai târziu. Dacă ruptura s-a produs la poporul de care Te-ai apropiat cel mai mult ce așteptări să aibă căutătorul de adevăr de la celelalte națiuni? În plus, evreii din trecut au dovedit o răutate și o sălbăticie care nu au fost întâlnite nici la animale. Națiunile păgâne i-au educat atunci chiar și cu forța, uneori cu moartea.

Eu nu am înțeles niciodată de ce ai ales un popor nevrednic, orb și prost ca o piatră, să reprezinte lumina pe Pământ.

Vezi cât de limitat ești încă în ciuda luminii adevărului care ți-a fost revelată? Uneori te îndepărtezi de Spiritul din tine și te cobori la statutul de om, iar Eu trebuie să îți suport întunecimea de dragul luminii curate din tine și nu de dragul tău.

De aceea mă aflu încă aici, ca să învăț și să îmi înving latura umană. Întrebările mele sunt formulate în așa fel încât să sature curiozitatea cititorilor și frustrarea ascunsă în străfundul inimilor lor. Căci mulți ridică privirea spre cer și îi arată pumnul.

Ei vor rămâne la stadiul respectiv de înțelegere atât timp cât vor dori. Doar nu îi voi iubi împotriva voinței lor; sunt Dumnezeu totuși și sunt înțelept și drept spre deosebire de om.

Care este cel mai orb popor de pe Pământ, din toate timpurile, care a săvârșit cel mai mult rău?

Poporul evreu.

Și care este poporul pe care îl iubești cel mai mult?

Poporul evreu.

Dacă eu aș avea doi copii, iar unul dintre ei ar fi ascultător și m-ar ajuta la responsabilitățile casei, iar celălalt m-ar batjocori și mi-ar risipi averea, și m-ar vizita o dată pe an, din indiferență și mândrie sau poate ar uita de mine, l-aș iubi mai mult pe primul.

Se poate să ai dreptate luând în considerare exemplul expus, care este doar uman și deci lipsit de orice esență spirituală sau gândire profundă.

Trebuie să știi că în vremea în care am privit în inima omului rămas pe Pământ, singura inimă capabilă să primească lumina spirituală a fost aceea a vechiului popor evreu, care în afară de câțiva bătrâni ai Egiptului erau și singurii așa numiți oameni. În rest toate continentele Pământului erau invadate de omul animal, care semăna cu un urangutan. În Europa de Nord și insula Marii Britanii rătăceau haite de barbari, care nu aveau nici măcar un vocabular de câteva cuvinte prin care să comunice. Decăderea evreului zeu a făcut ca lumina spirituală să îl părăsească și să își găsească loc pe alte meleaguri, care s-au dezvoltat și au căpătat autoritate asupra întregului glob. Iar situația așa va rămâne un timp știut și îngăduit numai de Mine.

În primul rând află că nu toți israeliții sunt evrei, chiar dacă s-au născut din părinți israeliți în orașe ca Nazaret, Tel Aviv sau Ierusalim, în prezent sau în urmă cu patru mii de ani.

Nu înțeleg.

Atunci când vorbesc despre evrei Eu fac referire la oamenii

de toate naționalitățile, care sunt evrei adevărați în inimile lor și nu la cei care sunt considerați evrei prin locul nașterii sau gena moștenită. Expresia „poporul evreu“ regăsită în Vechiul Testament înseamnă poporul devotat lui Dumnezeu și nu cel pe care Dumnezeu îl preferă.

Cine este Dumnezeu Tatăl ale cărui legi Moise le-a prezentat mulțimii? Este Iubirea de început din care provine toată materia. Dacă evreii lumii au fost și sunt devotați cuiva, ei sunt devotați iubirii egotice. Prin urmare atitudinea Mea față de poporul evreu a fost înțeleasă total greșit de către evrei și restul lumii. Confuzia i-a făcut aroganți și răi pe evreii lumii, iar pe celelalte popoare le-a făcut invidioase, motiv pentru care și-au inventat și ele, după gradul inteligenței lor, zei, mituri și paradisuri.

Eu am ales poporul evreu din cauză că a fost cel mai rău și mai sălbatic din câte comunități de oameni s-au format vreodată în lumile cunoscute și nu pentru că este cel mai demn de Mine.

De ce ai ales un popor rău? Eu nu tolerez răutatea și nu rezist prea mult timp în prezența ei.

De ce alege doctorul să lucreze cu partea îmbolnăvită a trupului pacientului și nu o preferă pe cea sănătoasă și plăcută?

O alege ca să o vindece, desigur. Partea afectată a trupului lui Dumnezeu a avut nevoie de intervenție și multă trudă, nu aceea sănătoasă și plăcută. Acum încep să realizez cât de orb sunt.

Îți mulțumesc.

În al doilea rând marii iluminați ai Pământului, aceștia fiind mai întâi profeții și apoi apostolii, au fost evrei, atât din punct de vedere genetic, cât și evrei adevărați în inimile lor. Cu toate că Lumina lumii a izvorât din Israel, repet, poporul evreu a fost cel mai rău și mai sălbatic.

Pentru a îți crea o imagine mai clară în minte imaginează-ți faptul că așa cum un popor deține o rezervă de aur, una de petrol, de cereale și etc., pe plan material, acesta deține și o rezervă de lumină pe plan spiritual, pe care o vom numi conștiință. Faptul că marea majoritate nu îi observă valoarea, motiv pentru care e indiferentă față de lumină și nu o consumă, face ca aceasta să fie absorbită aproape în întregime de cei puțini la număr, ale căror suflete s-au trezit. Un suflet trezit este înfometat de cunoaștere și limpezire și se hrănește din belșug cu pâinea adevărului care sunt și bea vinul iubirii.

În felul acesta a apărut discrepanța între evreii luminii și cei ai lumii, care au fost mai răi decât animalele Pământului. De ce consideri că poporul tău doarme?

Aș spune din lipsa unei educații sănătoase, din cauza banului și a religiei păgâne.

Poporul tău doarme în spirit din cauza dezinteresului față de lumina spirituală care a coborât la el, pe care tu o strecuri prin filtrul rațiunii și i-o pui la dispoziție. Dat fiind faptul că îi observă valoarea doar câțiva, în frunte cu tine, care, repet, o modelezi în funcție de necesitățile lor, poporul doarme și voi sunteți treji; și vă delectați cu lumina adevărului, care este mierea Pământului.

Poporul tău este indiferent în fața cunoașterii adevăratei vieți care îl privește direct, în schimb se preocupă cu carnea lui îmbătrânită și legăturile adultere mizerabile. Aici bărbații au devenit niște libidinoși încrezuți, iar femeile sunt copii mesaline afișate la vânzare, care îi primesc între picioarele lor pe cei care oferă cel mai mult. Înșelăciunea este principala pricepere a voastră, banul murdărit este zeul în fața căruia vă închinați negreșit.

În iadul pe care l-ați construit sufletele curate sunt lovite cel mai tare, pe măsura puterii lor, ca să cadă. Dar ele rămân ferme în iubire și Mă descoperă în interiorul lor. Pe Pământul acesta, care la prima vedere este pustiu și gol am ascuns comori invizibile neprețuite, cu mult timp înainte ca vreun picior să îl atingă. Comorile Mele spirituale sunt identificate de sufletele pure care se lasă ghidate de Spiritul care sunt. Ele și le atribuie cu forța și nu vor putea fi dezmoștenite în veci.

Căci Eu sunt un Dumnezeu înțelept și blând, care te mângâie chiar și atunci când te lovește și nu îți va da niciodată o povară mai grea decât poți duce. Încercările te formează pentru adevărata viață pentru care te-am creat și sunt daruri pentru tine. Fără ele nu ai fi ajuns la judecata cea dreaptă și nu te-ai fi îndulcit cu mierea lăsată printre voi de Cel mai iubit.

Mai presus de domnie Eu sunt un Tată bun, care face tot ce Îi stă în putere pentru trezire. Chiar și grijile și războaiele pe care le intentați au un efect pozitiv asupra voastră. Realitatea durerii este doar un simulacru stăpânit de tiranii minții, care oricât ar părea de reală la atingere nu este.

Iată că ne-am apropiat din nou de materie și te-am expus la trăiri traumatizante cu scopul de a transcrie conținutul celui de-al doilea document. Îmi pare rău, însă în inima materiei răul este un element absolut necesar. De aceasta te vei convinge în ziua în care îți vei lăsa trupul în această lume a judecății, iar lumina se va întoarce în lumină, acolo de unde a venit. Aștept cu entuziasm să stăm laolaltă în lumea de sus, ca să povestim iubirii înființate peripeziile trăite și toate comorile asimilate.

Încheiere

Spunea cineva că gândirea profundă îți răpește acea fericire nevinovată de copil, în care gândești puțin și te veselești mult la orice poantă bună sau lipsită de esență umoristică. Eu dau toată fericirea umană pe o singură pagină a acestei cărți dumnezeiești, de care nu sunt vrednic. Stau la fereastră și admir ploaia, totuși în minte tânjesc după ce îmi lipsește în loc să mă bucur de ceea ce este. Și amân lucrurile, din comoditate sau latență spirituală.

În ultimii ani m-am obișnuit cu laudele și nu știu dacă mai am inima curată ori deschisă, și nu îmi mai găsesc răbdarea. Singura mea alinare sunt scrierile și faptul că am rămas pe poziție. Aș fi putut să fac mai mult, repet în gând nemulțumit, dar nu am reușit, și m-am prăbușit. Apostolii au acceptat chiar și moartea de dragul adevărului și nu s-au răzvrătit.

Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Căci Tu m-ai acceptat și iubit așa cum sunt, spre deosebire de lumea rece care mi-a căutat și găsit defecte pentru care m-a pedepsit. Mai târziu am înțeles faptul că dacă vrei ca omul care ți-a greșit să își învețe lecția trebuie să îl sancționezi. Dacă intenționezi să îl transformi într-un om mai bun ai nevoie să îl ierți, ca mai devreme sau mai târziu să își amintească blândețea cu care a fost tratat. Amintirea îi va înmuia inima, iar regretul pentru faptele rușinoase săvârșite i-o va curăța. Înțelepciunea ta l-a determinat să aleagă adevărul și în final a primit lumina.

O viață de calitate se trăiește în pace și claritate și se încheie cu împlinire de sine. Dragostea purtată pentru apropiați este haina imaculată cu care te îmbraci în fața lui Dumnezeu. Iubirea pentru întreaga creație este garderoba divină care îți aparține.

Dacă omul e prost și rău și îl ucide pe cel bun este din cauză că iubirea a împărțit libertatea în mod egal tuturor. Unii au iubit prin intermediul ei, alții au pornit războaie barbare de care fiarele sălbatice lipsite de inteligență și toate târătoarele se scârbesc. Un om nu Îl poate întrece pe Dumnezeu în lumină, dar a depășit toți diavolii cu întunecimea lui de-a lungul istoriei. Vechea preoțime

obișnuia să fure copiii familiilor nevoiașe, pe care îi ascundea în catacombele de tortură în care îi schingiuia și le fărâma oasele pe viu, ca înainte de a își da răsuflarea trupurile să elimine pe gură o substanță toxică de culoare albă, din care casta prepara otrava pe care declara că i-a încredințat-o Dumnezeu. Cu ea îi pedepsea pe locuitorii care nu își puteau plăti taxa rugăciunii anuale, din care îi forța să bea în văzul mulțimii pe care o mințea că i-a condamnat mâna divină. Prin ce modalități satanice au descoperit nenorociții faptul că în pragul morții sângele unui trup chinuit de durere eliberează o toxină care pune capăt durerii nu pot să îmi imaginez. Intenția mea nu este dar să vă întristez, expunând rușinea lumii la final de capitol, vreau doar să vă fac conștienți și cât mai maturi. Omenirea ar fi rămas la același nivel dezagreabil fără intervenția directă a Tatălui, care a educat creația fără a o forța și constrânge prin vreo metodă divină sau umană.

În inima materiei primitive omul luminii nu are autoritate. El poate curăța inima oricărui căutător dacă acela și-o deschide, dar împotriva liberului arbitru nu poate lupta nici Dumnezeu. Fiindcă Dumnezeu a hotărât liberul arbitru și orice încercare de a priva pe cineva de libertate este o acțiune săvârșită de un antidumnezeu.

O floare crește în ritmul care i-a fost hotărât și în felul în care s-a dezvoltat și adaptat condițiilor climatice. Floarea nu va crește mai repede dacă o vei trage de tulpină, vrând să o lungești. Astfel o vei rupe, iar forțându-i creșterea cu substanțe concentrate îi vei scurta existența, îi vei deregla compoziția și anula utilitatea. Dar dacă în ciuda întunecimii unora și a crimelor dintre cele mai crude soarele răsare fără să pună condiții, iar natura se trezește la viață și îi oferă omului tot ce e mai frumos, încep să înțeleg iubirea.

Așa cum prin valva bicupsidă aflată în interiorul ventriculului stâng al inimii pătrunde sângele oxigenat de plămâni cu ajutorul respirației, sânge care este distribuit în întregul corp omenesc, și sufletele pătrund din tărâmul spiritual în inima materiei. La finalul vieții terestre ele sunt eliberate de carne și se întorc în spirit, tot așa cum sângele dezoxigenat pătrunde prin valva tricupsidă a ventriculului drept și iese prin cea pulmonară, care eliberează respirația înapoi în atmosferă. Aceasta este suflarea de viață dăruită trupului de Dumnezeu. Eu cunosc aceste lucruri pentru că m-au interesat și de aceea le-am primit, dar nu pot obliga pe nimeni să creadă în ele sau să și le atribuie.

Sfârșitul Documentului 2